

סעודה שלישית פרשת בראשית ה'תש"ם

בסעודה שלישית סעודת רעווא הרעווין דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ז המדבר מקישור סוף התורה לתחילתה עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, בליל שבת קודש פרשת בראשית שנת תק"ע ישבו מוהרנ"ת ז"ל ואנ"ש בשולחן עם רביז"ל ונכנס הרב ר' אהרן מברסלב בשעת הסעודה כדרכו תמיד לבא אל רביז"ל, וכשנכנס אמר לו רביז"ל דברי צחות, ביתך הוא כמו סוכה, כי אז ירדו גשמים ובית הרב לא היה מקורה היטיב, ומן הסתם ירדו גשמים לביתו כמו לתוך הסוכה, ואחר כך ענה ואמר רביז"ל, בשביל שאין בעל הבית, היינו שאין הרב משגיח היטיב כמו בעל הבית, לכן הבית מוזנח, אחר כך דיבר עם אנ"ש שיחות אחרות ובתוך הדברים אמר לאנ"ש, אצלי אין לכם כלום, כי אצל צדיקים אחרים מרגישין עתה שהוא שבת בראשית, ואצלי אין רואין כלום, ענה ואמר מוהרנ"ת ז"ל, עתה הוא דרך הצדיקים לומר על חיבור התחלת התורה בסופה, דהיינו לחבר "בראשית" עם "עיני כל ישראל" ענה ואמר רביז"ל בדרך צחוק קצת, גם אני אומר על זה, ותיכף חזר לאחוריו ואמר, לא אוכל, וכן חזר כמה פעמים ואמר, טוב, גם אני אומר, וחזר מזה, ואמר, לא אוכל וכו', אחר כך אמר ויהי מה אני אומר, ותיכף שאל, במה דברנו עתה? ענה מוהרנ"ת ז"ל ואמר לרביז"ל מהשיחות שספרו עמו אז, ענה ואמר רביז"ל, לא לזה הדיבור כוונתי, ואמר רביז"ל בעצמו, הלא דברנו מקודם מענין שאינו נמצא בעל הבית וכו', ותיכף ישב בשתיקה ונתלהב מאד והתחיל להוציא מפיו גחלי אש ואמר אז את כל התורה הנוראה הזאת, (חבור התחלת התורה בסופה) "בראשית-לעיני כל ישראל".

פי יש עננין דמכסיין על עינא, עננין דמכסיין על עינין הם כלליות הבלבולים והמחשבות זרות שעוברים על דעת האדם ומכסיין את עיני שכלו מלראות אלוקתו יתברך המאיר בכל העולם כולו (ע' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב'), וביותר מתגברין עננין ומחשבות אלו בשעת התפילה, כי אז הקליפות רוצים למנוע את האדם מליכנס בהיכל המלך, ומנסין לכסות את עיניו למען לא יוכל לראות את הדרך ליכנס אל הקדוש ברוך הוא.

שהם רומי רבתי ורומי זעירתא, פמובא (ברעיא מהימנא, פינחס דף רנב קהלת י"ב), ומבואר במפרשי הזוהר שהם הקליפות של אדום ויון שחרבו הבית המקדש שהוא בית התפילה, כי עיקר עננין וקליפות אלו מתגברין על ידי שעם ישראל כלולין בין אומות העולם ולומדים ממעשיהם, וכמו שכתוב (תהלים ק"ו) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ועל ידי זה נכנס בהם מטומאתם הגדולה וגרמו להם עננין אלו שמונעין אותם מלראות אלקותו יתברך.

"ושבו העבים אחר הגשם"- זה מאור עינים, שהולך אחר הפכיה' פמו נשאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קנא:), שעל-ידי הפכי הולך ומסתלק מאור עינים כי הנה יש שני מיני בכיות, יש בכיה שהאדם בוכה מתוך לב נשבר ונגועים להשם יתברך, ועל ידי בכיה כזאת נמשך על האדם השגחה עליונה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ג), אבל יש בכיה של צער ועצבות, שנמשך מקושי וספיקות שיש לאדם עליו יתברך, שקשה לו למה עובר עליו מה שעובר, ולמה מגיע לו יסורים קשים ומרים כאלו, והנה על ידי בכיה כזאת הולך ומסתלק מאור עיני האדם חס ושלו, כי גורם לעצמו עוד עננין דמכסיין על עיניו, כי במקום להסתכל על ההשגחה של השם יתברך בכל מה שעובר עליו, הוא בוכה ומצטער כאילו עוותו עליו את המשפט, וזה בכיה של כפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, וזה גורם שמאור עיניו הולך ומתמעט חס ושלו.

וזה בחינת שקיעת האור במערב, פי במזרח חמה זורחת ובמערב שוקעת, נמצא שמערב הוא שקיעת האור וכל זה על-ידי בחינת הפכי, שעל-ידו מסתלק מאור העינים פנ"ל, שזה בחינת שקיעת האור פנ"ל פי מערב-ראשי-תבות: "רחל מבכה על בניה" (ירמיה ל"א), (פמובא בכתבי האריז"ל), פי שכינה במערב (בבא-בתרא כה), והשכינה בוכה ומיללת, פביכול, על ישראל, בחינת (ירמיה ל"א): "רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה פי איננו" -שהיא בוכה על צרת ישראל, המפזרים בגויים ואינם על מקומם ועל-פן שקיעת האור במערב, פי על-ידי הפכיה מסתלק מאור עינים, שזה בחינת שקיעת האור פנ"ל וזה בחינת 'פתל המערבי', ששם השכינה בוכה ומיללת על חרבן בית-המקדש, פי ב"מערב" שם רחל מבכה על בניה, פנ"ל, כי הנה הבכיה הזאת שנשמות ישראל בוכים על עוצם ריחוקם מהשם יתברך, גורם בכיה גדולה גם למעלה אצל השכינה הקדושה, כי השכינה הקדושה מצטערת בצערם ישראל בבחינת (ישעיה ס"ג)

בכל צרתם לו צר, והיא בוכה ומבכית שמים וארץ על עוצם ריחוקם של נשמות ישראל מאביהם שבשמים, ולכן שקיעת האור היא במערב דייקא, כי מ'ע'ר'ב' ראשי תיבות ר'חל מ'בכה ע'ל ב'ניה, כי כשיש שקיעת האור זהו סימן שכהו מאור עיניהם של ישראל מלראות את הקדוש ברוך הוא, וזה גורם בכיה גדולה למעלה אצל השכינה הקדושה, בחינת רחל מבכה על בניה, ולכן דייקא הכותל "המערבי" של הבית המקדש נשאר לנו בגלותינו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה י"א ס"ב) מעולם לא זזה שכינה מכותל המערבי, כי הכותל המערבי שהיא בחינת ר'חל מ'בכה ע'ל ב'ניה היא סימן מובהק לנו שהשכינה הקדושה אתנו בגלות ובוכית ביחד אתנו על עוצם ריחוקינו מהקדוש ברוך הוא, ועל ידי הבכיות והתפילות של נשמות ישראל ביחד עם השכינה הקדושה בוודאי סוף כל סוף יהיה נמשך עלינו השגחה עליונה ונצא מן הגלות ויבנה בית מקדשינו על תלה.

ויש 'מאורי אור ומאורי אש' (עין זוהר בראשית כ:), והם זה לעמת זה שפשיש פח ל'מאורי אור', אזי נכנעין 'מאורי אש', וכן להפך, חס ושלום, שפשישנעין ונסתלקין מאורי אור, חס ושלום, אזי מתגברין 'מאורי אש' כי הנה מאורי אור הוא בחינת הארת אור אלקותו יתברך בנשמות ישראל, וכל אחד זוכה להרגיש אלקותו יתברך החופף עליו תמיד, אבל זה לעומת זה יש מאורי אש שהם בחינת אש התאוות הבוערים באדם, שהם תאות ממון תאות ניאוף ותאות אכילה ושתייה שהם שורפין את האדם כאש שורף ממש, והנה כפי שאדם מכניס בעצמו אור אלקותו יתברך על ידי תורה ותפילה ומצוות ומעשים טובים, כן נכנע ונכבה המאורי אש, והתאוות הולכין ומתמעטין עד שנתבטלן לגמרי, אבל אם האדם הולך אחר המאורי אש חס ושלום, שמניח את עצמו ללכת אחרי שרירות לבו שהם תאוות עולם הזה, אזי נכבין אצלו המאורי אור וכבר אינו רואה אלקותו יתברך כלל, רק עננין מכסיין על עיניו והוא עוור וסומא לגמרי מהאורות העליונות המאירים בעולם הזה.

וזה בחינת חרבן בית המקדש, בחינת (איכה א): "ממרום שלח אש בעצמתי", פי נתגברו מאורי אש על-ידי שנסתלקו מאורי אור, בבחינת: "רחל מבכה על בניה", פי הפכיה הוא בחינת הסתלקות מאורי אור פנ"ל, ואזי מתגברין, חס ושלום, מאורי אש, בחינת: "ממרום שלח אש" וכו' פנ"ל: כי בבית המקדש שם היתה התגלות המאורי אור בגילוי הכי גדול, ומשם יצא אור אלקותו יתברך לכל העולם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים

(כמדבר רבה פרשה ט"ו ס"ב ב') שלכן היו חלונות ה בית המקדש צרות מבפנים ורחבות מבחוץ, כדי שהאור של הבית המקדש יצא לכל העולם כולו, אבל על ידי שהלכו נשמות ישראל אחר תאוות האומות, ונתגבר אצלם השני קליפות הנ"ל של רומי רבתא ורומי זעירתא, שהם העננין דמכסיין על עיינין, על ידי זה נתגברו המאורי אש שהם תאוות עולם הזה הבאים מן האומות, ונחרב הבית המקדש, בבחינת ממרום שלח אש בעצמותי, ונכבו האורות העליונות לגמרי.

וזה בחינת ההעלמה, שנתעלם היפי והפאר של כל העולם פי יש צדיק, **שהוא היפי והפאר והחן של כל העולם כלו, בבחינת (בראשית ל"ט): "ויהי יוסף יפה-תאר ויפה-מראה", בבחינת (תהלים מ"ח): "יפה נוף משוש כל הארץ"** (ועין זוהר ויגש רי:) **פי זה הצדיק האמתי שהוא בחינת יוסף, הוא ההדור והיפי של כל העולם, כי הגה הצדיק האמיתי שדבוק בו יתברך בדביקות אמת, ואינו מסיח דעתו ממנו יתברך כלל, הוא עיקר היופי והפאר והחן של העולם, כי מהו התכלית של העולם? רק להכיר אותו יתברך ולהתדבק בו באמת, ולכן כל מה שהאדם זוכה להשלים את התכלית הזה הוא עיקר היופי והפאר והחן של העולם, כי רק בשביל זה נברא העולם, והצדיק הזה הוא בחינת יוסף הצדיק שנאמר עליו ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה, כי מה היה מעלת יוסף הצדיק על שאר שבטי יה? מה שהחזיק מעמד בכל היסורים והמחלוקת והנסיונות שעברו עליו בחיים, כי אחיו רדפו אותו והוצרך לירד לכור הברזל למצרים ולהתנסות בנסיונות קשות ומרות מאד, ועם כל זאת החזיק מעמד ונשאר בצדקותו מתחילה ועד הסוף, לכן נקרא יפה תואר ויפה מראה שהוא היה היופי והפאר והחן של כל העולם, וכן כל צדיק וצדיק שזוכה להחזיק מעמד בזה העולם, על אף כל הנסיונות קשים ומרים שעוברים עליו בחיים, הוא נקרא היופי והפאר והחן של העולם.**

וכשזה היפי והפאר נתגלה בעולם, דהינו פשזה הצדיק, **שהוא היפי של כל העולם, נתפרסם ונתגדל בעולם, אזי נפתחין העינים של העולם שכל מי שנכלל בזה החן האמת של זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, דהינו שמתקרב אליו ונכלל בו, נפתחין עיניו ויכול לראות והעקר להסתפל על עצמו וכמבואר לעיל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סו), שעל-ידי שמתקרב לצדיק אמתי, שהוא בחינת (משלי י): "צדיק יסוד עולם", בבחינת יסוד הפשוט, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, בבחינת (בראשית ב): "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה**

לאַרבעה ראשים"; 'נהר יוצא מעדן'- זה בחינת: 'צדיק יסוד עולם', שהיא בחינת יסוד הפשוט, אשר "משם יפרד והיה לאַרבעה ראשים"- הינו בחינת האַרבעה יסודות, שנמשכין מן הצדיק פנ"ל וכשמתקרב אליו, על-ידי-זה ראוי לו להסתפל בעצמו על כל המדות, איך הוא אוהז בהם פי כל המדות נמשכין מן האַרבעה יסודות, פידוע (עין בלקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד' אות ה'), והאַרבעה יסודות נמשכין מן הצדיק פנ"ל, ועל-פן פשנתגלה זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, כל מי שמתקרב ונכלל בזה החן האמת, נפתחין עיניו, ורואה ומסתפל על עצמו, איך הוא אוהז בכל המדות, שנמשכין מאַרבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק פנ"ל, כי הנה עיקר התכלית הוא שהצדיק הזה שהא היופי והפאר והחן של העולם יתגלה בעולם, ויוכלו הבריות להתקרב אליו ולהמשיך על עצמם אורו הגדול, כי בזה יתחיל להאיר גם אצלם המאורי אור ויתכבה אצלם המאורי אש שהם כלליות התאוות והמדות רעות, כי כל מה שהאדם זוכה להתקרב אל הצדיק האמת נפתחין עיניו לראות אורו יתברך עד שלאט לאט חוזר ומאיר אצלו המאורי אור, אבל התנאי העיקרי בהתקרבות אל הצדיק הוא שהאדם "יסתכל על עצמו" כי יש בני אדם שמתקרבים אל הצדיק ובמקום להסתכל על עצמם ולתקן את מדותיהם, הם מסתכלים על אחרים שאינם באים אל הצדיק ומבזין ומחרפין אותם, אבל אין זה נקרא התקרבות אמיתי כלל (עין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קע"א), העיקר שהאדם בהתקרבותו יתחיל להסתכל על עצמו, איפה הוא אוהז בכל המדות, ואזי בוודאי יפול עליו שפלות גדול, כי יראה שעדיין לא התחיל לתקן כלום, וזהו סימן מובהק אם הוא מקורב אל צדיק אמיתי, כשנופל עליו שפלות (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ב), כי הצדיק הוא בחינת יסוד הפשוט, שביטל את עצמו לגמרי מכל חיזו דהאי עלמא, וממנו נמשכים כל הד' יסודות אש רוח מים עפר, שמהם נמשכים כל המדות והתאוות רעות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד'), ולכן כשאדם זוכה להתקרב אליו מיד מתחיל להתבונן איפה הוא אוהז בכל המדות, ומתעורר אצלו תשוקה עצומה לתקן כל מדותיו, ואזי זה סימן שהוא מקורב באמת אל הצדיק ויקבל ממנו הרבה.

וגם יכול לראות ולהסתפל בגדלת השם ולהסתפל בעולם, על-ידי שנפתחו עיניו על-ידי התגלות הפאר של הצדיק האמת פנ"ל פי פשזה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם, זה בחינת 'שם', דהינו שנתפרסם ויש לו שם בעולם, ובתוך זה השם של הצדיק האמת מלבש ומשתף שמו יתברך, פי 'שמו משתף בשמו', נמצא פשנתגדל שם הצדיק, נתגדל

שמו יתברך, וכל מה שנתגדל יותר שם הצדיק, נתגדל יותר שמו יתברך, כביכול, פי שמו משתף בשמנו פנ"ל (זכריה י"ד): "ה' אחד ושמו אחד" פי שמו יתברך הוא אחדות פשוט, אך למטה משתלשל משמו יתברך בחינת הארבעה יסודות, פי שמו אחד יתברך-הוא בחינת ארבע אותיות השם ועל-פן למטה נשתלשל משמו יתברך בחינת הארבעה יסודות ומתחלה משתלשל מארבע אותיות השם בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, ואחר-פך משתלשל לארבעה יסודות ומקדם משתלשל לבחינת: 'צדיק יסוד עולם', שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות וזהו ראו כי קרא ה' בשם בצלאל (שמות ל"ה) 'ראו' דיקא, פי על-ידי שנתגלה ונתגדל שם בצלאל, על-ידי-זה 'ראו', פי על-ידי-זה נפתחין העינים ורואים פנ"ל וזה: "פי קרא ה' בשם בצלאל", הינו, פי ה' הוא בשם בצלאל, פי שמו משתף בשמנו, ועל-ידי-זה ראו פנ"ל פי פח הראות נמשך גם-פן מבחינת השם, שהיא בחינת ארבע אותיות, שמשם נמשך תלת גונין דעינא ובת עין פנ"ל, כי עיקר תיקון העינים מקבלים על ידי שזוכים להתקרב אל הצדיק האמיתי שפותח עיניו באור אלקותו יתברך, ואז האדם מתחיל לראות שני דברים אלו ביחד, גדולת הבורא ושפלות עצמו, שמצד אחד רואה את גדולתו יתברך איך שמלא כל הארץ כבודו ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ומצד שני מתחיל לראות את שפלות עצמו, איך הוא משוקע בחושך ורחוק בתכלית הריחוק מתיקון המדות והתאוות רעות, וזה מעורר אותו לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, כי זה בחינת שני העינים שיש לאדם צריך להסתכל על גדולת הבורא, ואחד צריך להסתכל על שפלות עצמו, וכמבואר בספרים הקדושים (עי' ספה"ק נועם אלימלך פרשת קרח) על מה שנאמר גבי קרח "עיניו" הטעתו, היינו שעין אחד שלו הטעתו, כי מצד אחד בוודאי ראה גדולת הבורא יתברך שמו, כי היה מנושאי הארון, אבל את שפלות עצמו לא ראה, כי ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו וחשב שבגלל זה יהיה ניצול, וכן אצל בלעם נאמר (במדבר כ"ד) שתום העין, עין אחד דייקא, כי היה רואה את גדולת הבורא, וכמו שכתוב (שם) אשר מחזה שדי יחזה, אבל את שפלות עצמו לא ראה כלל, כי היה בעל גאווה ובעל רחב לב, ועל כן זהו עיקר עבודת האדם כל ימי חייו לתקן את שני מאורי עיניו, לראות מצד אחד תמיד את גדולת השם יתברך, ומצד שני את שפלות עצמו, ועל ידי זה יאירו עיניו באור אלקותו יתברך ויחיה חיים טובים באמת.

וזה בחינת שבת-שין בת שין-תלת גונון דעינא, ב"ת עין (תקון ע) פי 'שבת שמא דקדשא בריך הוא' (זהר יתרו דף פח:) גם הצדיק הוא בחינת שבת, כמו שפתוב (בזהר נשא דף ק:): 'אנת הוא שבת דפלהי יומי' וזה: 'ראו פי ה' נתן לכם את השבת' (שמות ט"ז) 'ראו' דיקא, פי שבת, שהוא שמא דקדשא בריך הוא, הוא בחינת פח הראות, בחינת תלת גונון דעינא ובת עין פנ"ל ועל-פן בכל מקום שנזכר בנין בית- המקדש, נזכר שבת, כמו שפתוב (ויקרא י"ט): "את שבתתי תשמרו, ומקדשי תיראו" וכן בכל מקום שהזהיר על מלאכת המשכן, הזהיר מקדם על שבת, פי שבת מאיר להבית- המקדש, פי המקדש הוא גם-פן בחינת עינים, כמו שפתוב (יחזקאל כ"ד): "גאון עזכם, מחמד עיניכם" (עין בבא-בתרא ד) ושבת הוא בחינת הגונון המאירין במקדש, פי שבת הוא בחינת פח הראות, שהם תלת גונון דעינא ובת עין, המאירין לבית- המקדש שהוא בחינת עינים וזה בחינת מחין פי מתחלה נעשה מבחינת שם ה', שהוא ארבע אותיות, בחינת ארבעה מחין, בחינת (שמות ל"א): "ואמלא אתו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה" 'חכמה, תבונה ודעת וכל מלאכה'- זה בחינת ארבעה מחין (כמו שמוכח בתקוני זהר דף יג: בהקדמה), שהם נעשין מבחינת שם ה', כמו שפתוב: 'ראו פי קרא ה' בשם בצלאל, ואמלא אותו וכו' בחכמה ובתבונה' וכו', ואחר-כך נעשה בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, ואחר- כך ארבעה יסודות פנ"ל, כי בשבת קודש נמשך על האדם הארה נפלאה מעין עולם הבא ונפתחין מאור עיניו לראות אלקותו יתברך, כי תיבת שבת היא מלה מורכבת ש' ב"ת, הש' יש לה שלש ראשים, המרמות לתלת גונון דעינא, וב"ת היא הבת עין, שהם כלליות החלקים של העין, כי כשאדם זוכה לשמור שבת קודש וגם לבא אל צדיקים על שבת קודש, הוא זוכה לראות ולהבין דברים שלא ראה והבין עד עכשיו וזוכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת.

ובשביל זה נקראים הצדיקים "עיני העדה" (במדבר טו) (עין בבא- בתרא ד), פי על-ידם נפתחין העינים פנ"ל ואזי פשנתגלה הפאר והיפי של הצדיק האמת ונתגדל שמו, שזה בחינת הגדלת שמו יתברך, כביכול, פנ"ל, שעל-ידי-זה נעשין המחין וכח הראות, ונפתחין העינים פנ"ל, אזי יש להעולם בעל-הבית, שהוא משגיח על העולם וזה בחינת 'בראשי'ת-רא'ש פי"ת' (תקוני זהר תקון ג דף יח) 'ראש' זה בחינת מחין, 'בית' זה בחינת בית-המקדש, שעקר קיומו-על-ידי בחינת המחין, שהם בחינת

תלת גונין דעינא ובת עין, בחינת שבת, שמאיר לבית-המקדש פנ"ל גם 'בית' זה בחינת הבתים של התפלין, ששם הם המחין, בחינת: 'ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה' 'ואמלא' דיקא, בחינת הבתים שהמחין ממלאין אותם, ואזי יש בעל-הבית בחינת ראש הבית, שהוא מחזק בדקי הבית, פי תקון הבית-המקדש הוא על-ידי-זה פנ"ל: היינו שכבר בהתחלת התורה הקדושה מרומזת עוצם גדולת הענין הזה, איך שצריכין להתקרב אל ראש בית שמשגיה ומעיין בתקון הבית, שזהו אותו, בראשי"ת רא"ש בי"ת, כי דייקא על ידי הראש בית שהוא הצדיק האמת, יזכה כל אחד מישראל לבא אל התכלית הנרצה ולהאיר עיניו באור אלוהותו יתברך.

אבל יש, חס ושלום, ההפך ממש פשנתפרסם, חס ושלום, מי שאין בו שם ה' פלל, וכשנתפרסם ונתגדל שמו של זה, פביכול, נתמעט ונתעלם שם ה', ואזי נתגדלין בעולם בעלי שמות וקדריים, שקורין טאטירין, ובאין לעולם, חס ושלום, דברים שאין מועיל להם פי-אם שמות הטמאה, חס ושלום, שכל זה הפך שם ה', פי נתעלם שם ה', חס ושלום ואזי נסתלקין ונכנעין מאורי אור, חס ושלום, שהם בחינת מאור העינים, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שנמשכין משם ה' פנ"ל וכשנכנעין מאורי אור, אזי מתגברין מאורי אש, ומזה באין שרפות בעולם, חס ושלום, על-ידי שמתגברין ונתגדלין בשם אלו המפרסמים של שקר, שעל-ידי-זה נתעלם שם ה', חס ושלום, ונכנעים מאורי אור, ומתגברין מאורי אש, בחינת: "ממרום שלח אש", שזה בחינת שרפת בית-המקדש, שנעשין גם-כן על-ידי הסתלקות מאורי אור, שעל-ידי-זה נתגברו מאורי אש פנ"ל: וזה בחינת: "ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה" (איכה ז) 'יסודותיה'-זה בחינת ארבעה יסודות, שנמשכין מבחינת מאורי אור, מבחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שנאכלו ונשרפו על-ידי: 'ויצת אש בציון', על-ידי ההתגברות מאורי אש פנ"ל: כי זה לעומת זה עשה האלקים, וכמו שיש מאורי אור שמדליקין ומאירין את אור אלקותו יתברך בעולם, כמו כן יש מפורסמים של שקר שמכבים את המאורי אור, ואדרבה מגבירים את המאורי אש בעולם, כי על ידם בני אדם נכשלים בתאוות ובמדות רעות ואינם יודעים למצוא את הדרך אשר ישכון בו אור, ובעוונותינו הרבים נתרבו הרבה שקרנים כאלו שמלבישים את עצמם בכגד ולבוש של צדיק ותמים, אבל בפנימיותם הם מקולקלים מאד ומוליכים האנשים שלהם שולל ולשואל תחתית

רחמא ליצלן, וצריכין לבקש הרבה ממנו יתברך שיזכה להנצל ממנהיגים ומפורסמים כאלו ולהתקרב אל מנהיג אמיתי, ואחד מן הסימנים של מנהיג אמיתי הוא אם הוא רחמן, ואם יש לו הרגשה להתקרב אליו לעזור להם בכל ענין ברוחניות ובגשמיות, וכמו שכתוב (ישעיה מ"ט) כי מרחמם ינהגם (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), כי מנהיג אמיתי צריך לרחם על מקורביו מאד ולהוציאם מעוונות שזהו הרחמנות הכי גדול, וכמו אצל מלמד תינוקות, עיקר שלימות המלמד הוא כשיכול להוריד עצמו אל הילדים ולהרים ולהגביה אותם להכניס בהם הלימוד, וכמו כן במנהיג של נשמות ישראל, צריך להיות לו הכוח הזה להוריד עצמו אל המקורבים אליו ולהרים ולהגביה אותם, ולא להראות להם כאילו הוא מושל ושולט עליהם, ושיהיו כולם נכנעים תחתיו, כי אז הוא משתמש עם המנהיגות והממשלה להנאתו ולצרכו, ואינו נקרא מנהיג אמיתי כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג'ו), ולכן צריכין לבקש הרבה רחמים מלפניו יתברך שיזכה להתקרב אל מנהיג אמיתי שיכול לקרב אותו אל השם יתברך באמת.

והנה מה שעבר אין, פי פבר נשרף בית-מקדשנו אך פעת, שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית-מקדשנו, ראוי לנו שלא לעפב, חס ושלום, בנין בית-המקדש, רק להשתדל בבנינו על-פן מאד צריך לזהר לקום בחצות, להיות מתאבל על חרבן בית המקדש, פי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית-המקדש, ואפלו אם לאו, אולי הוא מעפב עתה בנין בית-המקדש, ונחשב גם-פן פאלו הוא גרם להחריבו (עין ירושלמי יומא פ"א ה"א) על-פן צריך לזהר מאד לקום בחצות, ולהיות מתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון לשום לאבלי ציון "פאר תחת אפר" (ישעיה ס"א) 'פאר תחת אפר' דיקא 'פאר' זה בחינת המחין, בחינת תפלין, בחינת ראש בית, בחינת פלליות הגונין, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, בחינת מאורי אור, בחינת שבת המאיר לבית-המקדש פנ"ל 'תחת אפר'-'אפר' זה בחינת מאורי אש, (שהוא ההפך מהג"ל), הינו שיהיו נכנעין מאורי אש, שעל-ידם נשרף הבית-המקדש, ויתגברו מאורי אור, שהם קיום הבית-המקדש פנ"ל, וזהו 'פאר תחת אפר', פנ"לנמצא, שעל-ידי שהוא מתאבל על הבית-המקדש, על-ידי-זה מכניע מאורי אש, ומתגברין מאורי אור, שהם בחינת שבת פנ"ל מתאבל-ראשי-תבות: "לא תבערו אש בכל משבתיכם" (שמות ל"ה) פי על-ידי שמתאבלין, נכנעין מאורי

אש פנ"ל וזהו: "ביום השבת", פי אזי מאירין מאורי אור, שהם בחינת שבת, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שהם מאירין להבית-המקדש, בבחינת: "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו" פנ"ל (שמות ל"א): "לעשות את השבת לדרתם" ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה (זהר פינחס דף רמג: ובתקון כד): 'לדרתם' פתיב-לשון דירה הינו פי על-ידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, על-ידי- זה נעשה דירה, דהינו בחינת הבית-המקדש, שקיומו על-ידי שבת פנ"ל גם דירה ממש, פי על-ידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, על-ידי-זה נכנעין מאורי אש, ונצולין משרפות פנ"ל (עין שבת קיט) נמצא שקיום דירות ישראל הוא על-ידי שבת פנ"ל: כי זה כלל גדול שהאדם צריך תמיד להסתכל על השעה והרגע הזאת שהוא עומד בו עכשיו, ולהשתדל בכל מיני אופנים להתקרב אליו יתברך ולגלות מלכותו יתברך לכל העולם כולו, ולכן מה שעבר כבר אין, כי כבר נשרף בית מקדשינו, העיקר שאנחנו צריכין לדאוג עכשיו הוא שלא יתעכב ביאת משיח צדקינו ולא נגרום שיתארך הגלות יותר, ולכן כל ההתאבלות שלנו על חורבן בית המקדש הוא על החורבן של עכשיו, שניתן כח להמאורי אש להתגבר בעולם, ואנחנו צריכין להשתדל בכל כוחינו להתקרב אל המאורי אור שהם הצדיקי אמת שבדור, ולגלות את לימודם הטוב לכל העולם כולו, כי בזה אנחנו עוזרים לבנות את בית המקדש ולהכניס את אלקותו יתברך בתוך הבתים שלנו, כי גם כל בית יהודי נקרא בשם מקדש מעט, ועל ידי שנזכה לגאולה הפרטי נזכה גם לגאולה הכללי שיתגלה משיח צדיקינו לכל העולם כולו.

ובזה מסיים רביז"ל לקשר את סוף התורה לתחילתה וזהו: 'בראשית-ראש בית', בחינת הבעל-הבית של העולם הינו הצדיק האמת, שהוא היפי והפאר של העולם, שהוא בחינת יוסף, בחינת (בראשית מ"ב): "ויוסף הוא השליט הוא המשפיר" וכו', בחינת ראש בית, בחינת בעל-הבית של העולם פי על-ידו קיום הבית-המקדש וקיום הבתים והדירות של ישראל פנ"ל ועל-ידי שנתגדל השם של זה הצדיק, שהוא בחינת ראש בית, על-ידי- זה נפתחין העינים של ישראל פנ"ל וזהו 'בראשית-לעיני כל ישראל' 'בראשית', הינו ראש בית, בחינת הצדיק הנ"ל, שהוא הפאר של העולם פנ"ל, על-ידו נפתחין עיני כל ישראל פנ"ל: היינו שהתורה הקדושה מגלה לנו מסופה לתחילתה איך יש קיום לנשמות ישראל בכל המשך ימות עולם, היינו על ידי "בראשית - לעיני כל ישראל" היינו על ידי שיש

רא"ש בי"ת שהוא הצדיק האמת שהוא היופי והפאר והחן של כל העולם, שהוא מאיר "עיני כל ישראל" באור אלקותו יתברך, כי על ידו יוצא המאורי אור לכל העולם כולו, ומי שזוכה להתקרב אליו מתחילים עיניו להאיר באור אלקותו יתברך, ועל ידי זה כבר יש לו כלי לקבל בתוכו את כל התורה הקדושה הכתובה בין בראשית לעיני כל ישראל, וזהו ל'עיני ב'ל ישראל ראשית תיבות בל"י שזהו עיקר הכלי לקבל בתוכו את כל הקדושה העליונה, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים ויהיה לנו ראש בית אמיתי שיקרב אותנו אל השם יתברך, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה אליו יתברך ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.